

ת"פ (ירושלים) 26361-08-22 - מדינת ישראל נ' עלי דלול

ת"פ (ירושלים) 26361-08-22 - מדינת ישראל נ' עלי דלול ואח'שלום ירושלים

ת"פ (ירושלים) 26361-08-22

מדינת ישראל

ע"י ענף תביעות מחוז ירושלים

נגד

1. עלי דלול

2. אחמד אבו תיר ע"י

ב"כ עו"ד סנא ח'יר

3. לית אבו חדיר

בית משפט השלום בירושלים

[01.07.2024]

כבוד השופט ארנון איתן

גזר דין חלקי בעניין נאשם 2

כתב האישום:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טעון, בכתב אישום מתוקן המייחס לו ביצוע עבירות של סיוע לגניבת רכב לפי סעיף 413ב לחוק עונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "חוק העונשין") בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין ובצירוף סעיף 31 לחוק העונשין. הסעת תושב זר, לפי סעיף 12א(ג)(3) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב 1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל").
2. על פי הנטען בחלק הכללי של כתב האישום, "האזור" הינו יהודה שומרון וחבל עזה, כמשמעותם בסעיף 12א(ה) לחוק הכניסה לישראל, ובמועדים הרלבנטיים לכתב האישום נאשם 1 ויוסף עביד (להלן: "יוסף"), הינם תושבי האזור, ואינם מחזיקים בהיתרי כניסה או תעסוקה לשטח מדינת ישראל.
3. הנאשם מחזיק ברכב מסוג יונדאי איניק ל.ז 174-80-101 (להלן: "הרכב המוביל").
4. על פי העובדות שבכתב האישום, בתאריך 26.7.2022 בשעה 17:00 לערך, חנה יוסף ניסים את רכבו מסוג קיה פיקנטו ל.ז 702-72-101 (להלן: "רכב הקיה"), בסמוך לביתו ברחוב שלום יהודה 27 בירושלים (להלן: "המקום הראשון").
5. באותו היום, בשעה 19:00 לערך, חנתה מרים גרוסמן את רכבה מסוג קיה פיקנטו ל.ז 403-48-102 (להלן: "הרכב הגנוב") בסמוך לביתה ברחוב המחנכת 28 בירושלים (להלן: "המקום השני").
6. צוין, כי לשם קידום הקשר ומימושו, בשעה 22:00 לערך, נפגשו נאשם 1 ויוסף בכניסה לקלנדיה, לשם הגיע נאשם 1 עם תיק שחור ובתוכו, מברג שטוח, מפתח צינורות ובקר ניהול המשמשים כלי-פריצה.

7. נאשם 1 ויוסף טיפסו מעל גדר הביטחון באזור בית חנינא באמצעות סולם ונכנסו לתחומי מדינת ישראל, בעוד הנאשם ונאשם 3 המתינו להם בסמוך ברכב המוביל.
8. נאשם 1 ויוסף עלו לרכב המוביל והתיישבו במושב האחורי.
9. נאשם 2 נהג ברכב המוביל ונאשם 3 ישב בסמוך אליו, כאשר הארבעה החלו בנסיעה לכיוון שכונת ארנונה בירושלים.
10. בהמשך, הגיעו הנאשמים ויוסף למקום הראשון, שם ירדו מהרכב המוביל נאשם 1 ויוסף. נאשם 1 ניפץ את חלון הנהג ברכב הקיה בדרך שאינה ידועה למאשימה, בעוד יוסף עומד לצדו ומתבונן לכל עבר על מנת לאפשר את מעשיו של נאשם 1. לאחר מספר שניות ומסיבה שאיננה ברורה במדויק, עזבו הנאשמים ויוסף את המקום הראשון ברכב המוביל.
11. בהמשך, נסעו יוסף והנאשמים למקום השני, שם שוב ירדו נאשם 1 ויוסף מהרכב המוביל.
12. נאשם 1 ניפץ בעזרת מברג שטוח ומפתח צינורות את חלון הנהג ברכב הגנוב, הכניס את ידו דרך החלון לפנים הרכב הגנוב, פתח את מכסה המנוע וחיבר את מכשיר בקר ניהול הרכב.
13. מיד ובסמוך, נכנס יוסף לרכב הגנוב והתיישב במושב האחורי, נאשם 1 שבר את סוויץ הרכב באמצעות מפתח צינורות והניע את הרכב הגנוב.
14. באותן הנסיבות יצא נאשם 1 מהרכב, יוסף עבר למושב הנהג והחל בנסיעה לכיוון מחסום חיזמה.
15. יוסף נהג ברכב הגנוב בעקבות הרכב המוביל בו נהג נאשם 2, כשלידו יושב נאשם 3 ומאחור יושב נאשם 1 כששני הרכבים נסעו בדבוקה לכיוון מחסום חיזמה, עד אשר נעצרו על ידי כוח משטרה ברחוב שדרות דב יוסף בירושלים.
16. סוכם בין הצדדים, כי הטעון לעונש יהיה חופשי לאחר קבלת תסקיר מבחן. במועד הצגת הסדר הטעון נדחתה בקשת ההגנה לקבוע, כי הנאשם ביצע את העבירות, זאת מבלי שיורשע. הטעמים לכך מפורטים במסגרת החלטה שניתנה בדיון שנערך ביום 1.2.2023.
- ראיות ההגנה לעונש:
17. במסגרת ראיות ההגנה לעונש, העיד אביו של הנאשם מר עבדל רחמן דלול שמסר, כי מעורבותו של הנאשם באירוע פגעה בתכונות המשפחה לעבור ולהתגורר בארה"ב, כדי שימשיך שם את לימודיו. לדבריו, נאשם 3 הוא שערב את בנו באירוע, כאשר לבנו כלל לא הייתה מודעות על השוהים הבלתי חוקיים שהיו עמם.
- תמצית טיעוני הצדדים:
18. המאשימה הפנתה בטיעוניה לעונש לנסיבות האירוע, וכן לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו. צוין, כי הנאשם יליד 2001 נעדר רישום פלילי, ובשים לב לחלקו באירועים המפורטים בכתב האישום, יש לקבוע את המתחם החל מ-8 חודשים ועד 18 חודשים, לצד ענישה נלווית.

19. בהתייחס לתסקיר צוין, כי הנאשם התקשה ליטול אחריות מלאה, נקבע, כי הוא נוטה להיגרר אחר גורמים שליליים ומתקשה בהצבת גבולות. הוסף, כי אף שהוגש תסקיר משלים, הנאשם לא עבר הליך שיקום והתקשה להסביר את מעורבותו באירועים. בנסיבות אלו ביקשה המאשימה לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם ולהטיל עליו 10 חודשי מאסר, וחילוט הרכב.
20. ב"כ הנאשם ביקשה לאמץ את המלצות שרות המבחן במלואן. צוין, כי הנאשם הינו צעיר נעדר רישום פלילי, אשר מעורבותו באירוע הינה חריגה. לדבריה, על רקע זאת, התקשה הנאשם לשתף את שרות המבחן במניעים למעשיו. הוסף, כי הנאשם סיים לימודי רפואה שנה א' באוקראינה, חזר בעקבות המלחמה שם, ובכוונת המשפחה היה לעבור ולהתגורר בארה"ב.
21. לדברי ב"כ הנאשם, נאשם 3 יצר עם הנאשם קשר, ושכנע אותו להסיע אנשים שזהותם אינה ידועה לו, רק אז גילה כי בכוונתם לגנוב כלי-רכב. לדבריה, הנאשם נסחף, היה אדיש למעשים של יתר המעורבים, והפעיל שיקול דעת שגוי.
22. ב"כ הנאשם ביקשה להורות על ביטול ההרשעה, נוכח קיומו של נזק קונקרטי, כאשר פתיחת התיק הובילה להקפאה בלימודיו, ובעצם בכל התוכניות שרקמה משפחתו לעתיד.
23. ב"כ הנאשם ביקשה להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף מורחב חלף עבודת שירות, משיקולים של סטייה מהמתחם, נוכח פוטנציאל שיקומי.
24. הנאשם ציין כי המעשה פגע בו אנושות, והוא מעוניין להמשיך בלימודיו ולגרום נחת להוריו. סוגיית ביטול ההרשעה:
25. אציין כבר עתה, כי לאחר שעיינתי בחומר שלפני ושמעתי את טיעוני הצדדים, לא מצאתי לנכון לבטל את הרשעת הנאשם.
26. אבהיר דבריי. סוגיית אי ההרשעה מעוגנת בסעיף 192א לחסד"פ, וכן סעיף 71א(ב) ובסעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, אשר בכולם הוסמך בית המשפט ליתן צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, תוך הימנעות מהרשעה.
27. בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד, נב(3) 337 נקבע כי באופן כללי, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה (ראו: סעיף 6 לפסק דינה של כב' השופטת דורנר).
28. עוד נקבע בפרשת כתב הנ"ל כי מטרת השימוש בסעיף זה לחוק היא שיקומית, והיא תובא במכלול השיקולים לפטור את הנאשם מהרשעה. בפסה"ד נקבע כי ייעשה שימוש בכלי זה כאשר יתקיימו שני תנאים אלו במצטבר: א. הרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם. ב. סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים שפורטו בפסה"ד.
29. בפסיקה מאוחרת נקבע שאי הרשעתו של נאשם, שאשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה ממד של פגיעה בעקרון השוויון בפני הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל (20.6.06); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי ההרשעה: רע"פ 1666/05 יאיר סטבסקי נ' מדינת ישראל (24.03.05); ע"פ 1042/03 מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל, נח(1) 721 (2003)).

ראו לדוגמה: ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3), 685, (17.8.00) נקבע כי: "משמתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם... במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבירין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה".

30. בספרו על סדר הדין בפלילים (חלק שני, תשס"ג, 1105) ציין המלומד קדמי כי "בנסיבות נדירות ביותר, כאשר יש בעצם ההרשעה משום תגובה חריפה באורח קיצוני למעשה העבירה מחד גיסא, ובנסיבות העניין אין מקום לענישה אלא להעמידה במבחן. נסיבות נדירות כאלה נוצרות בדרך כלל על רקע נסיבות אישיות - כגון: גיל, מצב בריאות, מוצא משפחתי - כאשר ההרשעה כמוה כ'מכת מוות' לנאשם".

31. עוד נקבע בפסיקה שאחד השיקולים המהותיים שייטו את הכף לטובת אי הרשעה הינו כאשר בית המשפט משתכנע שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו והביע חרטה לגביהם (ראו: ת"פ 40200/99 מדינת ישראל נ' שלמה איזנברג (10.02.04)).

32. במקרה שלפני אמנם קיימת המלצה מצד שירות המבחן לביטול ההרשעה. אולם סבורני, כי נסיבות האירוע אינם מאפשרים את סיום ההליך מבלי להרשיע את הנאשם, שכן לטעמי ניצב אירוע מסוג זה ברף חומרה גבוה. אע"כ, כי באופן כללי בעבירות מסוג זה, נוכח שכיחותן והיותן בבחינת "מכת מדינה" מדיניות הענישה הנוהגת הינה להטיל עונש מאסר על דרך הכלל. ביטול הרשעה הינו בגדר חריג שבחריגים, ויכול להתקיים רק מקום בו הוכחה פגיעה ממשית בעיסוקו של הנאשם, ונסיבות האירוע מצויות ברף חומרה נמוך. כאמור, לטעמי זהו אינו המקרה, ואף שלנאשם יוחסה עבירה מופחתת של סיוע לגניבת רכב, חלקו באירוע כולו הינו ממשי, והוא לא היה מתבצע בלעדיו.

33. הנאשם הכניס ברכבו חוליה מאורגנת של תושבי שטחים, תוך שהוא מסיעם לשכונה יהודית במטרה לגנוב כלי-רכב. מעבר לפגיעה בערך המוגן הנוגע בקניינו של הפרט, פגע הנאשם בערכים מוגנים של ריבונות המדינה לקבוע את הבאים בשעריה, ובעיקר שלום הציבור וביטחונו האישי.

34. אף שהנאשם הודה בבית המשפט בביצוע העבירות, בשרות המבחן נטילת האחריות לא הייתה מלאה, כך גם מטיעוני ההגנה בפניי, על פיהם האחריות מוטלת בעיקר על נאשם 3, כאשר הנאשם שבפניי "אדיש" היה לכלל ההתרחשויות באירוע. כדי להעמיד דברים על דיוקם יש להפנות פעם נוספת לכתב האישום עליו הנאשם נטל אחריות: כאמור איסוף שני השוהים הבלתי חוקיים, כשברשותם ציוד ייעודי לפריצת כלי רכב, נעשה על ידי הנאשם ברכבו שלו ממקום הסמוך לגדר הביטחון. נתון זה מלמד על ממד של תכנון מוקדם למעשים. הנאשם הוא שהסיעם ברכבו אל שכונת ארנונה לתור אחר כלי רכב מסוג מסוים אותם ניתן לגנוב, כאשר ביצוע המעשה הראשון נעשה כאשר השוהים הבלתי חוקיים יורדים מהרכב ובעת שהוא מצוי ברכבו, ממתין להם. מסיבה שאיננה ברורה, לאחר ניסיון ההתפרצות לכלי הרכב הראשון, הם חזרו לרכבו של הנאשם, והמשיכו למקום נוסף לשם השלמת הפעולה העבריינית. תמהה אני, אם גם בשלב זה הנאשם לא ידע במה דברים אמורים, ומה מתרחש לנגד עיניו. אך בכך לא די, שכן בהגיעם למקום השני עלה בידי החוליה לגנוב כלי רכב אחר, כאשר שני כלי הרכב: רכבו של הנאשם, והרכב הגנוב נוסעים בדבוקה אחת, כאשר הנאשם פותח את הציר אל עבר מחסום חיזמה.

35. האירוע הסתיים רק בזכות תושיית שוטרים שהיו בפעילות בסמוך, שאם לא כן החוליה העבריינית כולה הייתה משלימה את ביצוע העבירות.
36. בכל הנוגע להמלצת שרות המבחן ראיתי להעיר את הדברים הבאים: ראשית, קיים קושי לקבל המלצה בכיוון של ביטול הרשעה כאשר נטילת האחריות אינה מלאה. הנאשם אמנם הודה במעשים והביע חרטה על מעורבותו בביצוע של העבירות, אך נטה לצמצם מאחריותו והתקשה להסביר את מניעיו למעשה. למעשה עד עתה לא ברור מדוע שיתף הנאשם פעולה עם חולייה גנבי כלי רכב שהגיעה מחוץ לתחומי מדינת ישראל. מדבריו עלה, כי את האחריות ברובה יש להטיל על נאשם 3 ואף שהבין רק בשלב השני, כי הוא מסיע את הנוסעים לביצוע עבירה, הוא כאמור לא חדל מביצוע המעשים, אלא להפך, פעל בשיתוף פעולה מלא עמם לכל אורך הדרך.
37. בתסקיר מיום 4.9.2023 סבר שרות המבחן, כי ישנו מקום לכלול רכיב של עונש מותנה כגורם מרתיע, ובתסקיר המשלים, המליץ להימנע מההרשעה, בכדי שלא לפגוע באפשרות השתלבותו בתחום הרפואה בעתיד. אציין, כי בהתאם לחומר שהונח לעיוני הנאשם אמנם סיים שנה א' ברפואה במסגרת לימודים באוקראינה, אך הצפי להמשך לימודים בשלב זה אינו ברור, אף שהנאשם מביע רצון להשלים בלימודי חוץ (בארה"ב), ואין די במסמכים שהוגשו על ידי ההגנה כדי למלא תוכן אחר דרישת הפסיקה בעניין זה של ביטול הרשעה.
38. במצב דברים זה אין בידי לקבוע, כי המדובר בפגיעה ממשית וקונקרטיה כמאמר שרות המבחן, אלא לכל היותר בחשש לפגיעה עתידית, כל זאת במידה והנאשם אכן ישתלב בלימודים גם שם. מכל מקום, פסיקת ביהמ"ש העליון בעניין זה קובעת, כי בבוא בית המשפט לדון בבקשת ביטול הרשעה, עליו לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, כאשר עליו להתייחס לנזק מוחשי וקונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו: רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (3.1.13). במקרה שלפני לא הונחה תשתית עובדתית מתאימה לכך שהרשעה תסכל את השתלבותו בתחום הרפואה, ודאי בנסיבות בהן בכוונת המשפחה להגר לארה"ב.
39. בכל הנוגע לפסיקה שהוגשה על ידי ההגנה ראיתי להעיר את הדברים הבאים:
40. ככלל, באף לא אחד מהמקרים המדובר היה באירוע הדומה למקרה שבפניי, בו אסף נאשם שוהים בלתי חוקיים לצורך ביצוע עבירות רכוש בתחומי ישראל, ובהתאם מיוחסת לנאשם עבירה חמורה נוספת של הסעת שוהים בלתי חוקיים, מעבר לעבירת הרכוש.
41. במסגרת ת"פ 72356-10-18 מדינת ישראל נגד חמזה אלחוסני, המדובר היה באירוע של גניבת קטנוע, בו סוכם בין הצדדים על ביטול הרשעה, כאשר נימוקי ההסדר אינם מקבלים ביטוי. במסגרת ת"פ 47617-03-21 מדינת ישראל נגד דניאל מאלדה, במסגרתו עבר הנאשם תהליך טיפולי משמעותי על ידי בית המשפט לנוער. את העבירות ביצע הנאשם בהיותו כבן 18 וחודש ימים, תוך שבית המשפט מצייין, כי אלמלא הליך שיקומי מובהק היה מקום להטיל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות.
42. בענייננו, הנאשם לא עבר הליך טיפולי. ער אני לכך ששרות המבחן אינו בא בהמלצה בעניין זה בתסקירו המשלים. להתרשמותם, רמת הנזקקות אינה גבוהה, וקיימים מענים מעטים שרלוונטיים לדובר השפה הערבית במצבו. שרות המבחן מוסיף, כי המדובר באירוע חריג לאורחות חייו של הנאשם, ולנאשם כוחות רבים, יכולות ושאיפות גבוהות ומערכות תמיכה חזקות. לצד זאת, הנאשם הביע היעדר מוטיבציה או נכונות להשתלב בטיפול.
43. במכלול הדברים איני סבור, כי אין זהו אחד מהמקרים הראויים להימנות בין המקרים החריגים בהם מסתיים הליך באי הרשעה.

מתחם העונש ההולם:

44. אפנה אם כן לקבוע את מתחם העונש בגין העבירה הנדונה.

45. בגין עבירת סיוע לגניבת רכב, נקבע על דרך הכלל עונש שהינו מחצית מתקופת המאסר שלצד העבירה העיקרית, אך אין מדובר בעניין מתמטי, ואת המתחם יש להתאים למכלול הנסיבות, לרבות חלקו היחסי של המסייע במעשים המפורטים בכתב האישום. בענייננו, הנאשם הסיע את הנאשמים האחרים כאשר שניים מהם שוהים בלתי חוקיים שנכנסו לתחומי ישראל לצורך ביצוע עבירות רכוש. עובדות כתב האישום כפי שצינתי, מתארות את חלקו של הנאשם כמי שנטל חלק באירועים, גם אם כמסייע, מתחילה ועד תום. איסופם של המעורבים, אשר אחד מהם היה מצויד בכלי פריצה ייעודיים, המתנה להם בזמן ביצוע עבירות רכוש כלפי שני כלי רכב, ונסיעה מאורגנת כאשר הנאשם מוביל ואחריו כלי- הרכב הגנוב, אל עבר מחסום חיזמה, במטרה להוציאם מחוץ לתחומי ישראל. חלקו של הנאשם אם כן, הינו מלא, ודאי מתוכנן-גם אם פאסיבי רק במהלך האירוע עצמו, שכן בלעדיו לא ניתן היה לקדם את ביצוע העבירות.

46. בנסיבות האמורות יש לקבוע את המתחם בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו על דרך עבודות השירות, ועד 14 חודשים, לצד ענישה נלווית.

47. לא נעלמה מעיני המלצת שירות המבחן, להטיל על הנאשם צו של"צ. אולם, המלצת שירות המבחן הינה בגדר המלצה בלבד ובפני בית המשפט, לצד עמדת שירות המבחן שלפניו האינטרס האישי של הנאשם, שוקל בית המשפט אינטרסים רחבים, בהם האינטרס הציבורי בכללותו (ע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה (4) 313, 318 (1981)).

48. בבחינת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם יש להביא במסגרת שיקוליי הענישה את הנסיבות הבאות: לזכות הנאשם אזקוף את הודאתו, גילו הצעיר, וכן היותו נעדר עבר פלילי. לקחתי בחשבון גם את משך תקופת המעצר בה שהה הנאשם. בנוסף, יש לקחת בחשבון את תוכנו של תסקיר המבחן, והתרשמותו החיובית של שרות המבחן מהנאשם, כמו גם המלצתו להטלת עונש שיקומי בדמות צו של"צ.

49. נוכח טעמים אלו, ראיתי לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם, כך שיוטל עליו עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, בכפוף להתאמה, לצד ענישה נלווית.

50. אשר על כן אני מורה לממונה על עבודות שירות בשירות בתי הסוהר יזמן את הנאשם לראיון, יבדוק התאמתו לביצוע עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות.

להלן פרטי הנאשם לצורך זימונו על ידי הממונה על עבודות השירות:

מס' טלפון נייד של הנאשם *****-***, או באמצעות סנגורו עו"ד ענאן ח'יר במס' טלפון *****-*** או במס' פקס *****-**

היה ותוך 14 יום לא יצור הממונה קשר עם הנאשם, יתקשר הנאשם בעצמו או באמצעות בא כוחו עם הממונה על עבודות השירות בטלפון מס': ***** - **.

המזכירות תשלח העתק החלטתי זו לממונה על עבודות שירות בשירות בתי הסוהר.

הממונה לעבודות שירות ישלח את חוות הדעת עד ליום 5.9.2024.

קובע להמשך טיעונים לאחר קבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות, ומתן גזר דין ליום 11/9/2024 שעה 13:00.

על הנאשם להתייצב לדיון שנקבע.

ניתן היום, כ"ה סיוון תשפ"ד, 01 יולי 2024, במעמד הנוכחים.